

seriozitatea profesională pe care i le cunoaștem. Dezavantajat de un decor prin nimic sugestiv, prin nimic ajutător la crearea trimiterii metaforice și atmosferei pe care textul le cerea, Ion Olteanu a comunicat tensiunea ascunsă a dramei prin jocul interpretelor. Firul acțiunii își schimbă uneori direcția în spectacol după inexplicabilele capricii, producând derută în înțelegerea exactă a lucrurilor. Nu e întotdeauna de reproșat regizorului această inconsecvență de tratare, uneori textul însuși are șovăieli, alteori interpretii nu găsesc cele mai potrivite răspunsuri întrebărilor pe care rolurile lor le pun. Dintre toți, cel mai aproape de personaj mi s-a părut a fi Mișu Rozeanu în rolul tatălui, veșnic chinat de o întrebare esențială, dar stăpinit, înțelept și blind, pregătit pentru orice răspuns. Destul de șovăitoare în abordarea rolului, Cecilia Teodoru nu a izbutit să sugereze ceea ce avea prin vorbe să dezvăluie abia în final: că poartă o taină dureroasă, că trăiește o dramă tulburătoare și fără leac. O compoziție interesantă, într-un personaj bizar, realizează Sică Stănescu, interpretul lui Sebastian. În rest, interpretări corecte, lipsite de stridențe, dar și fără o deosebită strălucire, au Cătălina Murgea, Doina Iacob, Gheorghe Serbina și Mircea Belu.

În orice caz, spectacolul Teatrului Bacovia are meritul de a cultiva un dramaturg de real interes și de a fi arătat că aici preocuparea pentru o dramaturgie de problemă aparținând scriitorilor noștri nu e o întâmplare.

V. M.

Teatrul Muzical „N. Leonard” din Galați

LEONARD

de Florin Comișel

„Prințul operetei” a urcat din nou pe scenă, acum, după decenii, în aură de evocare și cu prestanță nostalgică. În orașul unde s-a născut, un gând de pios omagiu a însuflețit trupa lirică să-i înscrie numele pe frontispiciu și, odată cu asta, și pe afiș, făcând să răsune, în acordurile elegante ale genului pe care Leonard l-a înobilat, o www.cimec.ro

titură nouă, în premieră pe țară, rod al inspirației și al strădanilor compozitorului Florin Comișel, libretistilor Barbu Alexandru-Emandi și Aurel Storin, regizorului artistic Erbu Dumitrescu, Frumos gest, demn de o inspirație înaripată și de o prețuire evasiomanimă a tuturor celor îndrăgostiți și interesați de manifestările acestui gen.

Ați că inspirația autorilor n-a fost înaripată în măsura așteptărilor. Gestul lor de omagiu s-a consumat fie pripit, fie inabil constituit. Pe tot parcursul reprezentației ai mai degrabă impresia că asști la o înscenare „à propos” de Leonard și nu la una care să definească, să încarneze eroul. E ceva stingher în desfășurarea situațiilor; momentele au aer festiv, sint revuistic rupte unul de altul. Protagonistul trece prin ele străin și oarecum blazat, pentru că, sincer vorbind, nu prea are ce face. Intriga e mărunțită, nu crește (chiar în limitele specifice ale genului) pe o mare miză dramatică, în ciuda strădaniilor de a evidenția „eforturile marelui artist, îndreptate către salvarea operetei românești și întăririi prestigiului ei peste hotare”.

Muzica lui Florin Comișel e delicată și colorată, fără a fi de amplă respirație și fără a căuta originalitatea cu orice preț, te învalue într-o adiere melodioasă, plăcută și tandră, cu subtile nuanțe populare. Cîteva arii și duete se rețin, semn de siguranță profesionalitate, notăm aici duetul „Dragoste”, ariile „Codrule, mă duci departe”, „Pe inimă să fii stăpîn e greu” și cîntecul final „Țara mea”.

Cu vădite naivități și scăpări de montare, reprezentația se onorează prin cîteva contribuții de calitate, cum sînt cele ale tenorului Ion Frigioiu, ale sopranei Lucia Țibuleac, prezenței distinse și discrete a actorului Mihai Mihail de la Teatrul de Stat din localitate și — dacă nu ne înșală programul, tipărit cu greșeli — a lui Corneliu Sava în rolul lui Robert Frank.

„Prințul operetei” a urcat din nou pe scenă, dar ca un firicel timid. Adevărata lui evocare zace în bogăția propriei sale vieți, unde mai stau, nescrise, cîteva subiecte revelatoare.

C. P.

